

Laura Freixas

Blanc bo, negre pobre

Blanc bo busca negre pobre: és el títol d'un assaig molt provocador de Gustau Nerín (La Campana) que he recordat molt, darrerament. Perquè he vist *Le Havre*, la pel·lícula de Kaurismaki protagonitzada per un africà i un europeu i en què –no podia ser altrament– l'africà és un emigrant desvalgut –un nen–, i l'europeu una bellíssima persona que l'ajuda a viatjar il·legalment per anar a trobar la seva mare. Perdoneu que us n'avanci el final, però és que s'endevina des del primer fotograma: si estèticament és originalíssima, com a argument *Le Havre* és un pur tòpic. Fins i tot hi ha un policia dolent (ja se sap, els immigrants són bons, els policies dolents i la mama m'estima molt) que al final es commou i salva el nen. És un instant d'humanitat sublim... que hem aneu

a saber quantes vegades: recordeu el milicià de *Soldados de Salamina*, l'industrial Schindler, l'agent de la Stasi de *La vida dels altres*, el solitari rondinaire d'*Un cuento chino*... I quin problema hi ha?, em direu. N'hi ha més d'un. Per començar, la representació de l'immigrant. Una sociòloga espanyola, Patricia Izquierdo, ha analitzat com apareixen a la publicitat les persones d'altres races: se les associa al turisme, la caritat, la moda i l'esport, mai a res intel·lectual o a càrrecs de responsabilitat. Quina igualtat fomentem, així? I en segon lloc: magnificant gestos individuals, enaltint les bones intencions, traient importància a la política, aquestes novel·les i pel·lícules fomenten una bona consciència profundament tramposa. Si el protagonista de *Le Havre* està en contra de les estructures de l'Estat, per

què accepta que a la seva dona la cuidin de franc en un hospital públic? I si del que està en contra és només de la llei d'immigració, per què no actua democràticament per tal de canviar-la? Renunciar a l'acció col·lectiva, a la lluita per una societat globalment més justa, per conformar-se amb petits gestos, al capdavall suposa tornar a la idea vuitcentista de beneficència. Què us hi jugueu que aviat apareixerà alguna pel·lícula on un nen ric bo i generós li regala l'abric (el nou, per equivocació, en comptes del vell) a un nen pobre, que el rep amb les llàgrimes als ulls, com passava en aquella novel·leta catòlica i sentimental, *Corazón*, d'Edmondo De Amicis, que llegíem als anys sinistres del franquisme?●

www.laurafreixas.com